

zahvaćaju" (133a5- 6). Time se izgleda ne napušta mišljenje odnosa ideja-stvar, već se pokazuje da taj odnos nije utemeljen.

Peti argument – istinska aporija. Prva četiri argumenta usmerena su na odnos ideja–stvar. Tu kritiku izvodi Parmenid, čija misao isključuje sve ono drugo što stoji nasuprot bitka kao onog jednog sebi jednakog. Kritika je upućena Sokratovoj postavci ideje kao onog što je nalik Parmenidovom jednom-sve-biću, s tim što su one uvek već nekako istina onog mnogog. Kritikom odnosa ideja–stvar pokazuje se da taj odnos, onako kako je mišljen, nije moguć a da pritom ideja ostane ono što jest. Ne zaključuje se da odnos kao takav nije moguć nego da ga treba misliti drugačije. To drugačije mišljenje odnosa ostaje otvorenim, makar za sada. Čini se da je osnovni problem u načinu na koji se misli biće po sebi ideja. To ističe Parmenid:

»Vidiš li, Sokrate, koliko je to bespuće ako netko kao ideje određuje bića sama po sebi.«

Iz načina mišljenja bića po sebi ideje sledi nemogućnost mišljenja odnosa ideje i stvari, a iz Sokratovog načina mišljenja odnosa sledi nemogućnost bića po sebi ideje. Ako se na temelju postavke o ideji i njenog odnosa spram stvari ne da misliti taj odnos, onda sledi potpuna odvojenost ideja i stvari. Ideje jesu to što jesu spram sebe samih i kao takve su dostupne jedino onom božanskom, a stvari koje su doduše istoimene idejama, jesu to što jesu jedne spram drugih.

Sokratovo nastojanje da pokaže ideje kao istinu mnogih nije uspjelo i otkriva se prava teškoća tzv. teorije ideja – istinsko bespuće koje je mišljenje odnosa ideja i stvari u analogijama sve vrijeme prikrivalo. U petom argumentu se susreću Sokrat i Parmenid. Posljednjim argumentom uspostavlja se horizma onog božanskog kao čistog samo-odnosa i onoga ljudskog kao stanovišta relata po